RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 113.149 van 2 december 2002
in de zaak A. 91.036/XIV-9487.

In zake : XXX**,**
wonende te 1060 BRUSSEL,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Kameroense nationaliteit, op 17 april 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 14 januari 2000 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 23 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 oktober 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. BOEDTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, van Kameroense nationaliteit, komt op 19 april 1998 in het Rijk aan en vraagt dezelfde dag om erkenning van zijn hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 25 mei 1999 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen.

1.3. Verzoeker tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 8 juni 1999 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Dit beroep wordt opgeroepen op de zitting van 14 januari 2000. Op deze zitting verschijnt verzoeker niet.

1.5. Dezelfde dag neemt de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd. Deze beslissing rust op volgende redengeving:

> "Overwegende dat appellant stelt dat hij van Kameroense oorsprong is en sedert 1990 lid was van het 'SDF' (Social Democratic Front) te Great Suppo, Buea (South West Province); dat hij de functie uitoefende van programma coördinator; dat hij daarnaast vanaf 1994 lid was (van) de 'Campaign for Democracy', vanaf 1995 van de 'Humanitarian Foundation', vanaf 1996 van 'Amnesty International' en van de 'Nigerian Bar Association', vanaf 1997 van de 'International Bar Association' en van de 'Common Wealth Lawyer's Association'; dat hij reeds in 1985 te Bamenda deelnam aan een betoging tegen de verfransing van het onderwijssysteem en toen gedurende enkele uren in het politiekantoor aangehouden werd; dat hij op 26 mei 1990 deelnam aan de oprichting van de SDF op de universiteitscampus te Yaoundé; dat hij naar aanleiding hiervan kortstondig gearresteerd werd; dat hij in 1995 uit het SDF stapte omdat hij meende dat deze partij ondemocratisch en etnisch gezind was; dat hij datzelfde jaar lid werd van 'Cap Liberté' en de functie uitoefende van 'coördinator van de South West-Province'; dat hij onder de schuilnaam B. S. enkele artikels publiceerde te Buea in 'The Post' over de marginalisering van de Engelstaligen; dat hij hiervoor gearresteerd werd op 18 oktober 1997; dat hij vrijgelaten werd na de schriftelijke belofte geen belastende anti-regeringsartikels meer te publiceren; dat hij op 20 oktober 1997 in een brief aan de gouverneur van de South West-Province protesteerde tegen zijn aanhouding; dat hij in augustus 1997 opnieuw een artikel publiceerde in 'The Post',

onder de nieuwe schuilnaam N. B. A.-B.; dat hij hiervoor op 23 oktober 1997 gearresteerd werd; dat hij na zijn vrijspraak door de High Court van Buea protestbrieven schreef aan de gouverneur en de eerste Minister; dat hij op 16 november 1997 een conferentie in Rome wilde bijwonen maar op de luchthaven van Douala gearresteerd werd omwille van een artikel 'Cameroon and foreign investment, the legal implications and the risk involved'; dat zijn paspoort, zijn ticket en het artikel in beslag werden genomen; dat hij drie dagen later, na de tussenkomt van de Cameroon Bar Association, werd vrijgelaten; dat hij bij de eerste minister, Amnesty International, Human Rights Watch en de International Bar Association tevergeefs een onderzoek omtrent zijn arrestatie eiste; dat appellant op 23 oktober 1997 tijdens een vergadering in zijn kantoor van 'Cap Liberté' tezamen met drie andere leden, opnieuw gearresteerd werd; dat hij vier dagen later door de 'High Court' van Buea in voorlopige vrijheid werd gesteld; dat hij van 10 tot 15 januari 1998 tijdens een seminarie te Lagos, Nigeria een artikel publiceerde in de kranten de 'Guardian' en de 'Vanguard' over 'Human Rights and Democracy: the case of Cameroon'; dat hij bij zijn thuiskomst te Buea opnieuw gearresteerd werd; dat hij overgebracht werd naar de centrale gevangenis van Buea van waaruit hij op 17 april 1998 kon ontsnappen; dat hij onder een valse identiteit op 18 april 1998 Kameroen uitreisde en op 22 april 1998 in België asiel aanvroeg;
Overwegende dat appellant ter zitting niet verschijnt zodat de motieven vermeld in het verzoekschrift niet mondeling kunnen worden getoetst; dat zijn advocaat op de zittingsdag liet weten niet langer de appellant te vertegenwoordigen;
Overwegende dat appellant in zijn vragenlijst stelt dat hij van 1995 tot 1997 lid was van 'Cap Liberté' en dat hij in 1997 zijn lidmaatschap stopzette omdat de organisatie door de overheid verboden werd; dat de bestreden beslissing uitvoerig toelicht waarom deze informatie niet met de werkelijkheid overeenstemt; dat appellant in zijn verzoekschrift stelt dat de organisatie in de clandestiniteit verder opereerde doch dit niet nader toelicht; dat hij geen elementen aanbrengt die de betrouwbaarheid van de beweringen van de voormalig voorzitter Djeukam Tchameni aantasten; dat hij er met name op wijst dat niet uitgesloten is dat voormalige leden van 'Cap Liberté' welbepaalde activiteiten voerden doch dat deze officieus, lokaal en niet onder de naam van 'Cap Liberté ' plaatsvonden; Dat appellant bovendien beweert provinciaal coördinator geweest te zijn binnen de structuur van 'Cap Liberté'; dat een dergelijke partijfunctie nooit bestaan heeft daar steeds per prefectuur gewerkt werd (zie stuk 10); dat appellants verklaringen niet geloofwaardig zijn;
Overwegende dat niettegenstaande appellant stelt dat hij sedert 1994 lid was de 'Campaign for Democracy' hij na een eerste onderzoek onbekend is bij deze organisatie (zie stuk 8); dat aangezien appellant ter zitting niet verschijnt geen nadere inlichtingen kunnen gevraagd worden over de wijze waarop hij zijn lidmaatschap bekomen had;
Overwegende dat de bestreden beslissing terecht wijst op de anomaliën in verband met de rechtelijke uitspraak van de 'High Court of Fako Division'; dat appellant in zijn verzoekschrift stelt dat het een eenvoudige kopie betreft; dat dit echter onder meer niet kan verklaren hoe enerzijds het document wel ondertekend werd terwijl de getypte naam van de rechter, die automatisch deel uitmaakt van de tekst van de kopie, zou zijn weggevallen bij het nemen van een kopie;
Overwegende dat appellant in zijn verzoekschrift belooft om de artikels die hij schreef neer te leggen; dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen vaststelt dat dit niet gebeurde; dat de verklaringen van de asielzoeker coherent en plausibel moeten zijn; dat hij een poging moet ondernemen bewijselementen aan te brengen ter staving van het relaas en bij het ontbreken hiervan een aannemelijke uitleg moet geven; dat de verklaringen geloofwaardig moeten zijn (U.N.H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, par. 195 e.v., Genève, 1979); dat dit in casu niet het geval is; dat appellant niet alleen geen bewijzen neerlegt van het bestaan van de beweerde artikels maar evenmin bewijst dat hij de auteur was van verschillende artikels;
Dat het bovendien bijzonder merkwaardig is dat de verantwoordelijke uitgever niet wordt vervolgd zoals dit reeds meermaals gebeurde in Kameroen; dat door de goede werking van de mensenrechtenorganisaties in Kameroen deze kwestie nauwgezet wordt gevolgd; dat onder meer Amnesty International in verschillende publieke rapporten een uitgebreid verslag geeft over de persvrijheid, de arrestatie en veroordeling van journalisten en verantwoordelijke uitgevers;

Overwegende dat appellant aan het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een kopie van een document neerlegt van Amnesty International; dat opvalt dat hij het origineel niet voorlegde; dat het adres op dit document ook niet overeenstemt met het adres van zijn advokatenkantoor zoals gemeld aan het 'International Development Law Institute';
Dat volgens inlichtingen verkregen via Belgacom de naam, het adres alsook het telefoonnummer en het adres van de firma onderling niet in overeenstemming zijn; dat noch op naam van deze firma, noch op naam van A.T. een telefoonnummer kon worden teruggevonden (zie stuk 7); dat een rechtstreeks contact met het advocatenbureau eveneens zonder gevolg is gebleven (zie ook stuk 7);
Overwegende dat het administratief dossier eveneens een schrijven bevat van de SDF in België; dat dit document onvolledig is en slechts de voorpagina wordt neergelegd; dat hieruit blijkt dat appellant inlichtingen inwon bij deze partij maar niet dat hij er eventueel lid van zou zijn geweest;
Overwegende dat appellant als bewijs van zijn identiteit een reeks partijdocumenten en diploma's neerlegt; dat hij geen officiële Kameroenese identiteitsdocumenten neerlegt; dat appellant advocaat was en dan ook redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij zich genoegzaam kan legitimeren; dat de asielzoeker alle elementen die tot bewijs kunnen dienen en waarover hij beschikt, naar voren moet brengen en eventueel op voldoende wijze de afwezigheid ervan bewijzen;
Dat appellant in zijn vragenlijst zijn rijbewijs aanstipt als enige identiteitsdocument; dat het voorgelegde rijbewijs van Kameroen volgens de gerechtelijke directie van de Brusselse politie vals of vervalst is (zie stuk 9); dat appellant dit ontkent doch geen nadere toelichting geeft noch andere stukken neerlegt;
Dat appellant evenmin zijn reisweg bewijst noch het ogenblik dat hij zijn land verliet of in België aankwam; dat hij het vals paspoort waarmee hij zou gereisd hebben uit eigen beweging heeft teruggestuurd naar Kameroen; dat hij geen andere reisdocumenten neerlegt; dat hij aldus vrijwillig de controle van zijn reisweg onmogelijk maakte;
Overwegende dat de appellant niet aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951".

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat in het enig middel verzoeker laat gelden dat de rechten van verdediging werden geschonden doordat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen een beslissing heeft genomen zonder hem te horen, dat dit werd veroorzaakt doordat zijn adres is gewijzigd, dat hij de adreswijziging weliswaar heeft doorgegeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, maar deze dit blijkbaar niet op haar beurt heeft doorgegeven aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de eigen houding van verzoeker aan de basis ligt van het feit dat hij op de zitting van 14 januari 2000 niet is gehoord, dat hij de verplichting had om de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen onverwijld op de hoogte te brengen van zijn adreswijziging, dat het niet-horen van verzoeker als zodanig geen doorslaggevende invloed heeft gehad op de uitkomst van de bestreden beslissing;

2.3. Overwegende dat bij wijziging van de gekozen woonplaats het de vreemdeling toekomt de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen hiervan zonder verwijl op de hoogte te brengen; dat zo verzoeker beweert zijn nieuwe woonplaats aan de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben gemeld, het buiten betwisting staat dat werd nagelaten de wijziging van de gekozen woonplaats ter kennis te brengen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen; dat het secretariaat van dit rechtscollege de oproeping voor de zitting van 14 januari 2000 dan ook rechtsgeldig heeft verzonden naar de eerder door betrokkene gekozen woonplaats; dat verzoeker het derhalve uitsluitend aan zichzelf moet wijten indien de oproepingsbrief hem niet heeft bereikt en hij zodoende niet door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen is gehoord; dat van een onregelmatigheid in hoofde van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen alvast geen sprake is; dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee december tweeduizend en twee, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **A. BEIRLAEN.**